

ע"פ 3116/21 - ליאונידגילר נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 3116/21

לפני:
כבוד המשנה לנשיאה נ' הנדל
כבוד השופט ע' גרוסקופף
כבוד השופט ש' שוחט

המערער: ליאונידגילר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל
אביב-יפו מיום 24.3.2021 בת"פ 18-03-1956 שניתן
על ידי כבוד השופט מרדכי לוי

תאריך הישיבה: כ"ה בטבת התשפ"ב (29.12.21)

בשם המערער: עו"ד גלאון קפלנסקי

בשם המשיבה:
מתורגמן: עו"ד עינת גדעוני
דנית מייקלס

פסק-דין

השופט ש' שוחט:

1. בהמשך להסדר טיעון שנחתם עמו, הודה המערער בעובדות כתב אישום מתוקן שהוגש נגדו לבית המשפט
עמוד 1

המחוזי בתל-אביב-יפו והורשע, בגדרם של שני אישומים, בעבירות הבאות:

במסגרת האישום הראשון: ריבוי עבירות של סרסרות למעשי זנות, לפי סעיף 199(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); ריבוי עבירות של הבאת אדם למעשה זנות, לפי סעיף 201 לחוק; ועבירה של סיוע להבאת אדם למעשה זנות, לפי סעיף 202 בצירוף סעיף 31 לחוק.

במסגרת האישום השני: ריבוי עבירות של השמטת הכנסה שיש לכלול בדוח, לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961(להלן: פקודת מס הכנסה או הפקודה).

2. בהסדר הטיעון לא נקבע עונש מוסכם ובתום שמיעת טיעוני הצדדים גזר בית משפט קמא על המערער את העונשים הבאים:

- א. עשרה חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו;
- ב. עשרה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר לבל יעבור עבירה מסוג פשע לפי סימן י' לפרק ח' לחוק העונשין;
- ג. ששה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר לבל יעבור עבירה מסוג עוון לפי סימן י' לפרק ח' לחוק העונשין;
- ד. ארבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו מהמאסר לבל יעבור עבירה לפי סעיף 220 לפקודת מס הכנסה;
- ה. קנס בסך 10,000 ש"ח שישולם תוך 90 ימים או 45 ימי מאסר תמורתו.

3. בית משפט קמא חייב את המערער גם בתשלום פיצוי לאחת המתלוננות בסך 4,000 ש"ח.

עיקרי כתב האישום

4. נסיבות ביצוען של העבירות בהן הואשם והורשע המערער פורטו בכתב האישום המתוקן שהוגש בעניינו. להלן עיקריהן:
5. באישום הראשון: עובר לשנת 2012 קשרו שניים, סמי אדיבוסטניסלבגדל (להלן: סמיו-סטס, בהתאמה), קשר להבאתן של נשים ממדינות חבר העמים לשעבר למדינת ישראל, על מנת שתספקנה שירותי מין בתשלום, וכן קשרו קשר להבאת נשים לעיסוק בזנות ולקבלת חלק מדמי האתנן.

6. במסגרת הקשר ולשם קידומו ביצעו השניים מספר פעולות לקידום הבאתן של הנשים לישראל (פרסום הצעות עבודה, בחירת נשים מתאימות, יצירת היכרות בין הנשים לבין אזרחים ישראלים כמצג לפני רשויות ההגירה), פרסמו שירותי מין באתרי אינטרנט שונים והפעילו משרד במסגרתו העסיקו פקידים שענו לשיחות הטלפון שהתקבלו מלקוחות, תיאמו את ההזמנות מול הלקוחות, הנשים והנהגים וניהלו מעקב אחר דמי האתנן שהתקבלו ושל מיקומן של הנשים בכל רגע נתון.

7. המערער הועסק על-ידי סמי וסטס במשך תקופה של עשרים חודשים בתחילה כנהג ובהמשך כפקיד במשמרות, ערב ערב מדי יום ביומו, למעט ימי חמישי. במסגרת העסקתו נטל המערער חלק בתפעול פעילות המשרד ובניהול הקשר מול המנהלים ומול הנשים שהועסקו במשרד. בתוך כך, העביר המערער לסמי וסטס, באופן שוטף, את רישום ההזמנות והמעקב אחר דמי האתנן באמצעות החסן נייד, שהיה ברשותו ובאמצעות דואר אלקטרוני, אף קיבל מידי חלק מהנהגים את דמי האתנן שנמסרו להם על-ידי הנשים והעבירם לידיהם. המערער אף פעל לקידומו של הקשר עת פעל, כמפורט בכתב האישום המתוקן, בשמם של סמי וסטס, ליצירת קשר עם הנשים ומתן הסבר על תנאי העסקתן.

8. במהלך תקופת העסקתו, בשיתוף פעולה עם חלק מהנהגים שהועסקו במשרד, הביא המערער את הנשים שהועסקו במשרד לידי מעשה זנות. את זאת עשה המערער מפרעם לפעם תוך שהוא מתאם עבור הנשים הזמנות שאותן לא כלל ברישומי המשרד ומקבל לידין את מחצית דמי האתנן שהתקבלו על-ידי הנשים, תמורת שירותי המין שנתנו. עבור הזמנות אלה וכדי שלא ידווחו לסמי וסטס קיבלו הנהגים תשלום בסך 200 ש"ח.

9. אחת המתלוננות בשם מ' ט', אשר הובאה לישראל לצורך העסקתה בזנות והועסקה במתן שירותי מין בתיווכם של אחרים, פנתה למערער, סמוך לאמצע חודש ספטמבר 2017, דרך מספר הטלפון של המשרד וביקשה לעבור לעבוד במשרד של סמי וסטס. החל ממועד זה ועד למעצרה ביום 11.12.2017 הועסקה מ' ט' במתן שירותי מין במשרד של סמי וסטס.

10. באישום השני: במסגרת העסק ופעילותו, בין השנים 2016-2018 הפיק הנאשם הכנסה בסך 180,000 ש"ח ונמנע מלדווח עליה כדין, חובה שהייתה מוטלת עליו בהתאם לסעיף 131(א) לפקודת מס הכנסה. המערער לא הודיע על תחילת עיסוקו לפקיד השומה כמתחייב לפי סעיף 134 לפקודה ולא ניהל פנקסי חשבונות כנדרש בסעיף 130 לפקודה ובהוראות מס הכנסה (ניהול פנקסי חשבונות), התשל"ג-1973. בכך, השמיט המערער, במזיד, מתוך דוח על-פי הפקודה, הכנסה בסך 180,000 ש"ח.

גזר הדין

11. בית משפט קמא ראה את העבירות בהן הורשע המערער באישום הראשון כ"אירוע אחד" מתמשך ואת עבירת המס באישום השני כאירוע נפרד; קבע כי מתחם העונש ההולם בגין האישום הראשון והעיקרי נע בין תשעה חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בעבודות שירות, ובין עשרים חודשי מאסר בפועל וכי מתחם העונש ההולם בגין האישום השני נע בין מאסר מותנה ובין מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות; בחר שלא לחרוג, לקולה או לחומרה, ממתחמי הענישה שקבע והגיע למסקנה כי העונש המתאים שיש להשית על המערער יהא בחלק התחתון של

מתחמי הענישה שנקבעו אך לא ברף התחתון שלהם. מכאן העונשים שנגזרו.

12. המערער לא השלים עם גזר הדין והגיש את הערעור שלפנינו, על חלק גזר הדין שהשית עליו מאסר בפועל של עשרה חודשים.

טענות המערער

13. המערער מלין על גבולות מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא. לטענתו, המתחם גבוה מהמקובל בנסיבות המקרה; אינו הולם את מעשיו ואת מידת אשמו. לגישתו, בית משפט קמא, התעלם מתרומתו "האדירה" לגילוי העבריינים העיקריים בפרשה ושאר המעורבים בה, מה שהביא להגשת כתבי אישום נגדם כשהמערער משמש בהם כעד עיקרי; שגה כשלא נתן משקל מספק לתיקון המשמעותי שעבר כתב האישום המקורי שהוגש נגדו; שגה כשקבע, כי מעשיו מלמדים על תכנון ותחכום, להבדיל מהנאשמים האחרים באותה פרשה; שגה כשקבע, בסתירה לממצאים ולאמור בחלק מכתבי האישום שהוגשו בפרשה, כי הוא עבד תקופה ארוכה יותר ובתדירות גבוהה יותר, משל האחרים; לא התחשב בנסיבות האישיות המורכבות ולא נתן משקל מספיק לעדויות האופי שהובאו מטעמו. המערער גם מלין על חריגה מעיקרון אחידות הענישה ביחס לעונשים שהוטלו על המעורבים האחרים תוך שהוא מפנה לגזר הדין שניתן בעניינם של שלושה אחרים (כריסטינה פיוזו, ארתור בארונס ואנג'לה גורגוס) על-ידי בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, בתפ"ח 2063-03-18 (הנשיא ג' נויטל, והשופטות ט' חיימוביץ-ל' ביבי) ולעונש שנגזר עליהם, שבעה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות למרות שחלקם בפרשה היה גדול משלו ולהצהרת המשיבה, כי תסתפק בעונשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ביחס לששה נאשמים נוספים שעניינם נידון בבית משפט השלום וטרם נגזר דינם.

דין והכרעה

14. כידוע, התערבותה של ערכאת הערעור בגזר דין, שמורה למצבים חריגים, שבהם נפלה טעות מהותית בהחלטת הערכאה הדיונית, או שהעונש שנגזר על-ידה חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת (ראו: ע"פ 1242/97 גרינברג נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (3.2.1998); ע"פ 3091/08 טריגרנ' מדינת ישראל, פסקה 11 (29.1.2009)). לאחר שבחנתי את טענותיו של המערער, אלו שבכתב ואלו שבעל-פה, נחה דעתי, כי המקרה שלפנינו אינו בא בגדר אותם מצבים חריגים, שכן בית משפט קמא נדרש לכל טענותיו והשגותיו ונתן להן מענה הולם בגזר דינו.

15. בית משפט קמא עמד על העיקרון המנחה בקביעת מתחם העונש ההולם, עיקרון ההלימה, ויישם נכונה את הפרמטרים שעומדים בבסיסו, בכל הנוגע לקביעת המתחם במקרה שלפנינו, הן ביחס לעבירות מושא האישום הראשון, אותן ראה כאירוע אחד, הן ביחס לעבירה מושא האישום השני, אותה ראה כאירוע נפרד. והכל – לאחר שבחן את הפסיקה הרלבנטית שהציגה המשיבה מכאן והמערער מכאן ופסיקה רלוונטית נוספת שנבחנה, עצמאית, על-ידו. כך גם בכל הנוגע לקביעת העונש המתאים בגדר גבולות מתחמי הענישה שקבע.

16. בהקשר זה נתן בית משפט קמא דגש, ובצדק, לטיב העבירות ואופיין, לתפקידו של המערער לרבות היותו

כתובת להצטרפות אחת הנשים לעבודה במשרד (מה שקרה בפועל), למשך ביצוע העבירות ולתדירותן במהלך התקופה "מדי יום ביומו" ולפעילות עצמאית שלו, מפעם לפעם, בהבאת נשים שעבדו במשרד למעשי זנות בכך שתיאם עבורן הזמנות שלא כלל אותן ברישומי המשרד ונטילת רווחים משמעותיים מדמי האתנן ישירות לידיהן. בכך חרג המערער מתפקידו כשכיר - נהג ופקיד - וממסייע לתעשיית הזנות הפך למבצע ול-"מביא" ממש. פעלתנותו זו של המערער, בהבאת נשים למעשי זנות, כמו גם עברו הפלילי, שכלל לבד מהרשעה משנת 2015 בעבירת איומים ובעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בגין הושתו עליו מאסר מותנה וקנס, גם הרשעה משנת 2004 בעבירה זרה לאחת העבירות בהן הורשע כאן, סרסרות למעשי זנות, בגינה הושתו עליו ששה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס, עמדו ביסוד החלטתו של בית משפט קמא. עבירה זו, משנת 2004, שהתיישנה אך לא נמחקה מלמדת, כי העונש שהוטל בגינה, לא הרתיע את המערער לחזור ולעבור את אותה עבירה ואף עבירות נוספות, דומות, חמורות יותר גם בחלופי השנים. התנהגות זו של המערער מתכתבת היטב עם ההתרשמות השלילית של שירות המבחן בתסקיר שהוגש בעניינו טרם מתן גזר הדין, לפיה הודאתו של הנאשם בעבירות בהן הורשע לוו בנטילת אחריות פורמלית בלבד ובשיקולי רווח והפסד אישיים מבלי להיות מחובר רגשית למצוקה בה היו נתונות הנשים. שירות המבחן העריך כי קיים סיכון "להישנות התנהגותית דומה" של המערער בעתיד היות והוא לא מזהה כל בעייתיות באופן התנהגותו ושולל צורך בסיוע. לנוכח התרשמות זו, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית או שיקומית ואף המליץ על "ענישה מוחשית, שתחבר אותו לחומרת מעשיו ולנזקים שנגרמו בעטייהם". מנגד ראה בית משפט קמא לנגד עיניו גם את הנסיבות האישיות של המערער ובהן נטילת האחריות (הפורמלית יש לומר - ש' ש'), להודאתו ולעדויות האופי שנשמעו לפניו. לקראת הדיון בערעור הוגש תסקיר עדכני שלא שגם בו, חרף חזרתו למסגרת חיים נורמטיבית, ואולי בשל כך, חזר המערער על עמדותיו, כי ביצע את העבירות בשל נזקקות כלכלית בעת ביצוען וכחלק מחוסר מחשבה על ההשלכות של בחירותיו בעת ההיא מבלי לזהות קשיים להיבטים רגשיים/תפיסתיים/בתחום גבולות החוק מלבד נכונות הצהרתית להשתלב בטיפול. אין תמה, אפוא, כי שירות המבחן נותר איתן בדעתו כי לא נוצר פתח להליך טיפולי שיקומי.

17. בית משפט קמא נדרש גם לטענות המערער בכל נוגע לחריגה בעניינו מעיקרון אחידות הענישה. במסגרת הפרשה מושא הערעור התנהלו, לבד מההליך נגד המערער, שני הליכים נוספים האחד בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, תפ"ח 2063-03-18 (להלן: ההליך במחוזי), בו נדון ענינם של חמישה נאשמים נוספים והשני בבית משפט השלום בתל אביב-יפו, ת"פ 66391-07-19 (סגנית הנשיא נ' תבור; להלן: ההליך בשלום), בו נדון ענינם של שישה נאשמים שעבדו במשרד. המערער הפנה לגזר דינם של שלושה מהנאשמים בהליך במחוזי כמו גם להצהרת המשיבה בהליך בשלום, ביחס לנאשמים אשר כבר הורשעו בדינם, כי היא תעתור לענישה של מאסר בעבודות שירות וקבל, תוך שהוא כורך זה בזה, כי העונש שהוטל עליו חמור יותר מזה שנגזר על הנאשמים בהליך במחוזי ומזה שעומד להיגזר על הנאשמים בהליך בשלום, הגם שמעשיו חמורים פחות.

18. בית משפט קמא ציין, כי עבודתם של הנאשמים בהליך בשלום, אלו שהורשעו בדינם, הייתה בתדירות נמוכה יותר מזו של המערער או במשך תקופה קצרה יותר, וכנהגים בלבד וכי הסלא בצעו ולא הורשעו, במסגרת הפרשה, בעבירה של "הבאת אדם למעשי זנות" כפי שביצע והורשע המערער, אף לא היה להם עבר פלילי בגין עבירה דומה כמו שהיה למערער ולא הושת עליהם מאסר של עבודות שירות. מכאן עמדת המשיבה ביחס לענישה המקלה יותר, בענינם.

19. עברו הפלילי של המערער, הרשעתו בעבירה דומה, כאמור, גם אם בעבר הרחוק, בגינה ריצה מאסר של ששה חודשים בעבודות שירות (שלא מנע ממנו מלשוב ולבצע עבירות דומות, אף חמורות יותר) והרשעתו בעבירה של הבאת אדם למעשי זנות, עבירה בה לא הורשעו כריסטינה פיזו וארתור בארונס (שניים מהנאשמים בהליך במחוזי) כמו גם בעבירה הנוספת של השמטת הכנסה (ריבוי עבירות) ומנגד עברה הנקי של כריסטינה ונסיבות חייה הקשות (בהן ראה

בית המשפט המחוזי נסיבה מיוחדת להקלה) ועבר פלילי קל יותר של בארונס (הרשעה בעבירת איומים משנת 2010) עושים את כל ההבדל. בהינתן כל אלה, הגיע בית המשפט המחוזי למסקנה, כי אין בעונש שהוטל על המערער משום חריגה מעיקרון אחדות הענישה, הגם שעל השניים נגזר עונש זהה של שבעה חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות, בוודאי לא חריגה כזו שמצדיקה התערבות של ערכאת הערעור, מה גם שהעבירות בהן הורשעו השניים, בכתב האישום המתוקן, הן בסמכות בית משפט השלום. כך גם בנוגע לעונש שנגזר על נאשמת נוספת בהליך לפני בית המשפט המחוזי, אנג'לה גורגוב. נאשמת זו הורשעה, אמנם, גם בריבוי עבירות של הבאת אדם למעשי זנות בנוסף לסרסרות ושיבוש מהלכי משפט, אלא שבעניינה הוגש הסדר טיעון סגור גם לגבי העונש (ששה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות). בשים לב להלכה בדבר אי התערבות בית המשפט בהסדרי טיעון, עברה הנקי, תקופת עבודתה הקצרה במשרד - כחודשיים, כשלנגד עיני בית המשפט המחוזי עמד מצבה הכלכלי והבריאותי, איני סבור שיש בגזר דין זה כדי להוות מדד לקבלת הטענה.

בטרם אחתום -

20. המערער בחר לו, פעמיים במהלך חייו, בפעם הראשונה בשנת 2004 כשהיה בן 29 שנים ופעם שנייה כשהוא בן 43 שנים, כשהוא בשלב מתקדם של חייו, לעסוק בעבירות "בזויות ומעוררות שאט נפש" (לשון בית המשפט העליון בע"פ 8675/07 חרובי נ' מדינת ישראל (14.01.08)) - סרסרות בנשים שיובאו לישראל והבאתן למעשי זנות. את שכשל בפעם הראשונה לא השכיל לתקן. העונש שהוטל עליו בפעם הראשונה (מאסר של ששה חודשים שרוצה בעבודות שירות) לא הרתיע אותו ובפעם השנייה הוא חזר על מעשיו ואף העצים אותם. אלמלא בחירתו של בית משפט קמא לתת משקל מאזן לנסיבות לקולה שעמדו לזכותו, צפוי היה לקבל עונש חמור יותר שראוי להטילו במקרים דומים כדי למגר את תופעה מבחילה זו.

אמליץ, אפוא, לחברי לדחות את הערעור ולהותיר את גזר דינו של בית משפט קמא על כנו.

המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר מרכז, ביום 1.3.2022 עד לשעה 10:00, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על המערער לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים 08-9787336, 08-9787377

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה נ' הנדל:

אני מסכים.

המשנה לנשיאה

עמוד 6

השופט ע' גרוסקופף:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ש' שוחט.

ניתן היום, ט' באדר א' התשפ"ב (10.2.2022).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה